

Bona tarda.

Primer de tot, donar-vos les gràcies per haver-nos convidat i tenir present a la Tamara.

Totes coneixeu la història de la Tamara. Un 10 d'abril, un grapat de GC amb armes i passamuntanyes van irrompre a casa seva. Li van plantar a la cara una ordre judicial a on se la informava que quedava detinguda per Sedició, Rebel·lió i Terrorisme.

Li van regirar les seves coses, van envair la seva intimitat.

Al finalitzar l'escorcoll va sortir de casa seva custodiada per la GC amb un desplegament imponent i completament desproporcionat, amb francotiradors inclosos. Aquestes imatges són àmpliament conegudes.

De fet, el desplegament mediàtic va ser molt notori. Quan tot just començava l'escorcoll ella ja sentia la premsa al carrer i sabem per algunes veïnes que la premsa i la policia van arribar juntes. Imagineu per un segon l'impacte que aquestes primeres hores van tenir sobre ella. Una persona anònima, administrativa d'una empresa de l'àmbit social i activista en el seu temps lliure. L'impacte en veure les seves coses regirades, el seu dret a la intimitat vulnerat impunement. Tot per a què? Per trobar com a proves delictives un xiulet groc, una careta de J. Cuixart i un plànol per arribar des de la seva feina a una comissària de la GC per una concentració que es va convocar i a la que ella volia estar present.

Imagineu-vos què li podia passar pel cap quan veia que tot això era tractat com a proves de delictes molt greus, que impliquen violència.

En aquest moment va iniciar-se la construcció d'un relat per justificar la violència als carrers. Ho necessiten per legitimar tot el que havien fet i dit, i encara ara.

I se la van endur a Madrid, tancada i incomunicada durant tres dies i dues nits. Tres dies i dues nits amb les llums enceses, amb por continguda (no volia donar mostres de feblesa), preocupada per la seva família i amigues...sense conèixer què estava passant fora; sense saber que una persona a qui no coneixia, havia pogut fugir i estava en cerca i captura pels mateixos motius que ella estava tancada.

També desconeixia que les seves dades personals, fotografies, domicili, les imatges de la seva detenció, inclòs el seu cv s'havien difós i escampat per tot arreu fora de tot control: el dret de protecció de les dades personals també havia estat vulnerat .

El que va passar un cop es va presentar a l'AN ja ho sabem. La deixen en llibertat sota unes mesures cautelars sense precedents en espera de continuar la investigació per confirmar els delictes que se li imputaven. En aquell moment totes ens vam sentir alleugerides, inclosa ella...sense ser-ne del tot conscients que el càstig continuava i que la deixaven tancada en una presó de 20 km2 sota vigilància constant, evident i no tan evident.

Comença una carrera de fons tant per ella com pel seu entorn. Mai res tornarà a ser el mateix i d'això ens comencem fa pocs mesos.

Porta casi un any confinada a Viladecans. Només pot sortir a Gavà els dilluns per signar al

jutjat, i sortir a Gavà, vol dir creuar el carrer que fa de frontera entre els dos pobles.

La por, la ràbia i el pànic hi són presents. L'estat d'alerta quan sent una sirena o quan veu certs espais de casa seva també.

Aprendre a gestionar tot el que genera la repressió, a conviure-hi, no és fàcil.

Tampoc ho és pel seu entorn més proper d'amistats. La repressió, de forma indirecta, també ens arriba, ens afecta i ens transforma.

És un aprenentatge que totes juntes estem fent, tornar-nos a conèixer i entendre tot plegat.

Quina és la situació actual? De sobte el fiscal la deixa d'investigar per S, R i T, el jutge s'inhibeix i estem esperant que el cas passi a un jutjat de Catalunya. Allà es decidirà si se l'acusa o no d'alteració de l'ordre públic...però encara manté les mesures cautelars.

Mantenen el càstig, mantenen la tortura.

És lògic adonar-se fàcilment de la utilització política i mediàtica de la Tamara i de l'Adri.

Aquest càstig, una tancada i l'altre exiliat, pretén mostrar la cara més dura i fosca de l'estat: que serveixi d'exemple i amenaça al poble.

El mal ja està fet, el dany per la Tamara és irreparable. Les persones que estem a prop d'ella ens adonem ara de la força que té la repressió.

Cal ressaltar, no obstant, que el creixement personal i polític que està fent la Tamara és impressionant. Només la seva presència ja ho desprèn: cada cop més empoderada, més compromesa que mai.

Ella i l'Adri no volen ser víctimes, no s'hi senten. Volen ser part activa d'un poble en moviment i en lluita pels drets de totes.

Durant tots aquests mesos hem compartit la por i la impotència però també ens ha ajudat a comprendre que juntes som més fortes.

Hem tingut l'ocasió de sentir i compartir des de la solidaritat. Han aparegut persones que ens ajuden i acompanyen de forma desinteressada, que des de l'empatia estan ajudant a la Tamara al seu entorn a entendre la seva situació. Gràcies infinites.